

כניסת שבת: 19:19

יציאת שבת: 20:17

רבנו תם: 20:50

לקבלת העלון במייל:

sagifrenkel@gmail.com

לתגובות והערות:

שגיא 054-6868199



זה השער לה' צדיקים

יבואו בו

פרשת - דברים

סיפר הרב מפונוביז' הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, שהוא היה פעם אצל ה'חפץ חיים' זיע"א בימי בין המצרים והוצרך לנסוע לעיר אחרת, וכאשר הלך להיפרד מהחפץ חיים, ביקש ממנו הח"ח שיזאיל להתעכב עוד שלשה ימים במחיצתו, וכן עשה, וכיון שנשאר שם הזדמן לו לראות מקרוב בגודל עבודתו של הח"ח בימי בין המצרים, כשכל היום היה הח"ח מתהלך ובוכה מאין הפוגות, גונח ומתאנח לאמור: בית המקדש, בית המקדש..

והיה דומה לאדם שמת לו אחד משבעה קרוביו, ועוד יותר גרוע מכך. עומדים אנו בשיאם של ימי בין המצרים כשמיד אחר השבת יגיע היום המר תשעה באב, ולצערנו ולצערנו היום איננו יודעים להתאבל כמו בדורות הקודמים, ואפילו איננו מרגישים את צער החורבן, אולי הצער היחיד (כמעט) שאנחנו יכולים להרגיש הוא בגלל ההגבלות ומנהגי האבלות שנוהגים בימים אלו, ולמעשה אנחנו בעיקר מחכים שזה ייגמר ויעבור ונוכל כבר לחזור לשיגרה של אוכל רחיצה ובגדים וכל שאר הדברים שהורגלנו אליהם. בכל זאת יש איזה זבוב טורדני שמנקר לנו בירכתי המוח, בין המצרים..

תשעה באב.. חורבן בית המקדש.. אנחנו אמורים התאבל, אולי לבכות, אבל זה כ"כ רחוק מאיתנו, ואנחנו מתנחמים בעובדה שאנחנו שומרים על ההלכות ומענים את עצמנו, זה המעט שאנחנו יכולים, אבל האם זה מספיק? והרי בתוך ליבנו אנחנו מחכים כבר ליום שאחרי...

סיפר מורנו הרב שליט"א שהיה פעם במירון וניגש אליו בחור ומספר בצער שאחיו ל"ע ירד מהדרך, אמר לו הרב: 'כנס לרבי שמעון ושפוך דמעות כמים בתפילה עבור אחיך', אמר הבחור 'אינני מסוגל לבכות, מאז שהייתי תינוק לא בכיתי', אמר לו הרב 'קח סכין ותפצע את ירך, וכשיכאב לך כבר תבכה'. והוא נכנס ובכה, אוהו איך שהוא בכה!

אז לא דורשים מאיתנו לחתוך את היד, אבל לפחות כשמרגישי כשמרגישים צער בגלל ההגבלות ההלכתיות, בואו ניקח את הצער הזה, ואת צער העינויי העינויים של תשעה באב, להצטער באמת על חורבן ביהמ"ק, בלי לחשוב על היום שאחרי! (ע"פ טיב הנחמה)

ואני הקטן מוסיף, שעם כל זה אנו לא מצליחים להרגיש את החורבן ולהצטער, לפחות שיכאב לנו, על זה שכלל לא כואב לנו!

איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם (א,יב)

פרש רש"י: "ומשאכם – מלמד שהיו אפיקורסין. "מדוע העובדה שהיו אפיקורסין גורמת להם להיות "משא" כבד? העניין הוא כזה: מי שמאמין – אין לו בעיות, כל דבר קל עבורו. אם הלך לקנות לחם וחלב ומצא את החנות סגורה, הוא אומר: "לא נורא, גם זו לטובה". הנהג של האוטובוס ברח לו, ולא עצר בתחנה. עכשיו הוא צריך לחכות עוד חצי שעה לאוטובוס הבא. מה הוא אומר? – "כל עכבה לטובה".

קרתה לו איזושהי תקלה? הוא לא מתעצבן. אלא אומר בנחת: "הכול משמים /"לאדם המאמין קל בלב, ליבו לא עמוס כעס, תיסכול וקינאה. הוא לוקח הכול בקלות, אומר תהלים, שר שירות ותשבחות, וממשיך הלאה בשמחה. מי שלא מאמין – קשה לו מאוד. ליבו מלא כעס וטינה, וגם דאגות". למה המשכורת לא נכנסה בזמן? אוף, איזה פקק נורא!". הוא מתחיל להתעצבן, לקלל ולגדף.

תשאלו את כל הקרדילוגים, איך כל זה משפיע על ליבו של האדם...קרדילולוג מומחה מבית חולים "הדסה עין כרם" אומר; שלכל מחלות הלב יש רק שלוש סיבות: סיבה ראשונה – אוכל לא בריא. אִשִּׁים מכִּסִּים לגוף שלהם הרבה מאוד שומנים, וגם מזון תעשייתי בלי ויטמינים ועם המון סוכרים ועוד חומרים מזיקים.

סיבה שניה – חוסר תנועה. אנשים נוסעים ברכב, לא טורחים כלל ללכת ברגל. אתה יכול לעבור שלושה רחובות ברגל, בזמן שהחבר שלך יושב בפקק, תקוע בדיוק באותו מצב שבו עזבת אותו לפני עשרים דקות... צריך לצעוד, לנוע, להפעיל את הגוף.

והסיבה השלישית – דאגות ועצבים, שהם ממש ממיתים את האדם. אותו קרדילולוג סיפר, שחוקרים ערכו סקר וגילו, שבקרב אנשים מאמינים, שומרי תורה ומצוות, האחוזים של בעיות לב קטנים בהרבה מאשר אצל אנשים חסרי אמונה. ולמה? כי אפיקורסים זה "משאכם". קשה מאוד להיות כאפיקורסים, רחמנא ליצלן... אשרי מי שמאמין בבורא עולם, "והבוטח בה' חסד יסובבנו" (דורש ציון).

וְדִי זֶהָב (א,א)

מסופר שפעם אחת נפגש האדמו"ר רבי מנחם מנדל שניאורסון מלובביץ' עם האדמו"ר מקופיטשיניץ. הרבי זירז את האדמו"ר מקופיטשיניץ לפסוק שמגיעה ליהודים עשירות כפשוטה. האדמו"ר חשש מכך באמרו "עשירות היא נסיון, והנני פוחד מהנסיון של עשירות". אך הרבי השיב על דבריו, "גם עניות היא נסיון. ואדרבה, הנסיון של עניות שגורם ליגיעה וצער וכדו' גרוע וקשה יותר, עד כדי כך שאמרו חז"ל שהעניות מעבירה את האדם על דעתו ועל דעת קונו. וכיון שכן מוטב אפוא שיהיה הנסיון של עשירות.

אם צריך להיות ענין של נסיון מוטב שיהיה נסיון של עשירות מאשר נסיון של עניות. ובודאי יעזור השי"ת שיצליחו לעמוד בנסיון העשירות". הרבי הביא ראיה לדבריו מפרשתנו. שהנה נאמר כאן "ודי זהב", ופירש"י שמשה רבינו הוכיח על העגל שעשו בשביל רוב זהב שהיה להם.

וזהו דבר פלא, שכן ריבוי הזהב גרם להם לעבור את העבירה החמורה ביותר, כשעבדו עבודה זרה בעשותם את עגל הזהב הידוע לשימצה, עד שחזרה זוהמתו לאחר שפסקה במתן תורה, ובכל זאת משה הניח להם ליהנות מהזהב במשך כל הארבעים שנה ולא הוכיח אותם על זה עד סוף שנת הארבעים!

וכל כך למה? כיון שגם משה רבינו הבין וידע שיהודים צריכים עשירות! ויש כעין ראיה לדברי הרבי מכך שהמילים "ודי זהב" הם בגימטריא "יהודי" (עם הכולל), לומר לך שיהודי צריך שיהיה לו מספיק זהב ועשירות...]

וידוע מה שמפרסם הגאון הינוקא רבי שלמה יהודה בארי בשם רבי פנחס מקוריץ, שיהודי צריך לבקש עשירות ולא רק פרנסה. כי יש שפע של עשירות שהקב"ה מוריד לעולם, ואם היהודים לא מבקשים עשירות הרי שהגוים נוטלים את השפע הזה. ולכן אדרבה, יהודי צריך לבקש ולהתפלל בגדלות ובהרחבה, ולא להסתפק במועט ולבקש רק על פרנסה ותו לא, אלא לבקש על הון ועושר והקב"ה יעזרהו לעמוד בנסיון. ('בארה של תורה').

מאות עובדים תחתיו והוא עם סמרטוט

התורה מספרת על מרים הנביאה, אותה צדקת שפונה לאהרן אח שלה, ומעבירה ביקורת קלה על משה רבנו, לפי דרגתה כמובן. ומיד הקב"ה קורא לה – ובמילים שלנו אומר: "את כנראה לא מבינה מספיק במי נגעת. את כנראה לא יודעת מה האיש הזה בשבילי". "אם יהיה נביאכם ה' – במראה אליו אתוודע, בחלום אדבר בו. לא כן עבדי משה – בכל ביתי נאמן הוא. פה אל פה אדבר בו... ומדוע לא יראתם?!",

ואז אומרת התורה משפט על משה רבנו – זה המשפט הכי חזק שבשר ודם יכול לקבל מהקב"ה: "והאיש משה עניו מאוד". מרים, אח שלך – זה לא עוד איש. מכל האנשים שבראתי בעולם, הוא היחיד שקם כל בוקר ואומר לעצמו: "אני לא שווה כלום, כולם תופסים ממני – ואין בי כלום". זה אח שלך. ומרים מיד מקבלת צרעת – מכף רגל ועד ראש. פריחה קשה מאוד. ולמרות שהיא הייתה אהובה מאוד על ה'יתברך, בזכותה היו לעם ישראל מים במדבר ארבעים שנה, ומגיל שש היא כבר הייתה נביאה – אבל עד משה רבנו. אמר לה הקב"ה "הוא הכי גדול שיש לי – והוא מרגיש הכי קטן שיש לי".

וכמובן משה רבינו רק שומע על זה – לא מעניין אותו שהיא דיברה עליו, ומה היא אמרה, לא אכפת לו מעצמו בכלל, הוא אומר לקב"ה זאת אחותי. ובבכיות הוא מתפלל ריבונו של עולם, אני מתחנן אליך. אין עוד אחת כמו האחות הזאת. תרפא לי אותה. שהיא תדבר עלי – רק שתהיה בריאה. "ואומר המדרש מלמד שלא נשתבח משה רבנו לא על חכמתו, ולא על תורתו, ולא על גבורתו – אלא בענוותנותו".

כשאני מסתכל ממה הקב"ה הכי מתפעל ממשה רבנו, ממה הוא כל כך מתמוגג – אני רואה שיותר מהכל הוא מתרגש מענווה. למרות שהייתה במשה תורה שלא הייתה באף נברא בעולם – והוא היחיד שעלה לשמיים, שידע להילחם במלאכים, שהרשה לעצמו לשבור את הלוחות בלי לבקש רשות והקב"ה לא העיר לו על כך אלא אפילו אמר לו יישר כח. הוא גם היה מנהיג שלא היה כמוהו בעולם – ארבעים שנה במדבר, יום־יום מתמודד עם ציבור שכל היום מתלונן.

היום – ראש הממשלה, לא ארבעים שנה, קדנציה אחת – תראה מה עושים לו, מסכן, יש לו בעיות בלב בגללם. הוא גם אוהב ישראל שלא היה ולא יהיה, הוא הסכים למות בשביל כל יהודי. היה גיבור חיל, היה רחמן. אפילו על כבשים מרחם, מרים כבשה עיפה על הגב שלו. אך אחרי כל הרשימה הזאת – אומר הקב"ה: הרשימה באמת משגעת, הרזומה באמת מבהיל, אבל מה שעולה על כל זה – זו הענווה שלו. כל יום אני מדבר אתו, מה שלא דיברתי עם שום בן תמותה, והוא קם בבוקר ומרגיש כמו עוד אחד רגיל בבית הכנסת – לא יותר מזה. אין עוד תמונה כזאת בכל העולם. אתה לא תמצא.

מה זה אומר לגבינו? שכשאני רוצה לדעת באמת מה הדרך להצלחה בחיים איפה הדלתות ייפתחו לי? בפרנסה, בנחת, בזוגיות, בהשפעה – אני צריך לחפש מה הקב"ה אוהב, ממי הקב"ה מתרגש, ולמי הקב"ה לא יפסיק לתת. ואז אני מוצא: שלמרות שהקב"ה מתרגש מהרבה דברים – מבחור שמתחזק, מאישה ששמה כיסוי ראש אחרי שנים שהיה לה קשה, מזוג שהתחילו לשמור טהרת המשפחה, מאדם שקיבל על עצמו ללמוד תורה שלוש שעות ביום – שאלו דברים ברומו של עולם ללא ספק, אבל התמונה שתהיה אצלו על הקיר בהגדלה – זו תמונה של איש שיש בו ענווה.

מישהו שיכול להחזיק מעצמו – אבל לא תופס מעצמו כלום. הוא מנהל. הוא בכיר. הוא יכול להיות אתך כל כך הרבה זמן – ואתה אפילו לא תדע את זה. זו ענווה. וה' כבר יפתח לו הכול. הייתי תקופה באיזה מקום, לימדתי שם, היו שם אנשים מכל רחבי הקשת. היה שם מישהו – היה מגיע לפני השיעור, מנקה, מסדר, יושב בשקט, נחמד. עונה בשקט. תקופה מאוד ארוכה. ראיתי שהוא לא עובד. לפעמים אפילו רציתי לשאול אותו אם הוא מחפש עבודה, ושיש הרבה שיעורי לו. הוא אמר לי שהוא לא צריך והוא מודה לי מאוד. אחרי תקופה, מישהו מהשיעור ביקש ממני עזרה – אם אני מכיר מישהו שעובד באחת מהרשויות ויכול לעזור לו. אותו איש אמר לי בקול שקט "תשאיר לי את זה, אני אנסה לעזור לו".

למחרת הוא התקשר: "תגיד לו שלא ידאג – הכל סודר". אמרתי לעצמי: בטח יש לו קשרים. בירכתי אותו. הוא אמר לי: "הרב, אני תמיד שמח לעזור בעניינים כאלה. מה שצריך". יום אחד, אני בעצמי הייתי צריך להיות באותו מקום ממשלתי לצורך איזה עניין. נכנסתי שם לאחד הממונים. ביקשתי ממנו עזרה, הוא היה נחמד והוא אמר לי שהוא צריך את אישור המנהל. הוא התקשר למזכירה של המנכ"ל ואמר לה: "יש לי פה איזה רב, אפשר לבוא איתו?" היא שאלה את המנכ"ל, והוא אמר לה "שיבואו".

עלינו למעלה, עברנו מזכירה, ועוד מזכירה... ואז נכנסתי. ומי יושב שם? הוא, האיש שאני מדבר עליו. הייתי בהלם. הוא מתקרב, מחבק אותי. שלושה עורכי דין היו שם והסמנכ"ל. הוא אמר להם: "אח"כ נמשיך, נדבר – הם יצאו. הוא אמר לי מה יש לך ביד? מה זה?". הוא לקח את המסמכים מהיד שלי, נתן לעוזר: "קח תטפל בזה. סגור לו את זה. שלא יצטרך לטרוח לבוא שוב לפה".

הוא אמר לי: "למה לא אמרת לי שאתה צריך עזרה?". אמרתי לו "ולמה לא אמרת לי שאתה כזה חשוב? אני מתבייש שאתה מנקה את השולחנות לפני השיעור. איך לא אמרת לי שחצי עולם תחתיך?". ואז הוא אמר: "כבוד הרב, אני שואל אותך – בשביל מה שידעו, שיעשו לי כבוד? שיכינו לי תה? שייתנו לי לדבר ראשון?" הוא נתן מכה על השולחן ואמר "מי אני בכלל? מי אני בכלל? תאמין לי, אני יודע שכלום לא שלי. ברגע אחד הוא יכול לקחת ממני הכול.

ראיתי אנשים שעלו – וברגע אחד הכל נלקח מהם. אני מרגיש בדיוק כמו שאר התלמידים שלך – אפילו פחות. אתה לא יודע כמה אני שמח לבוא ולהרגיש מנקה. להרגיש כמו כולם. ולהגיד תודה רבה – על כל כוס תה שמכינים לי".

ברגע הזה קיבלתי תשובה לכל כך הרבה שאלות שהיו לי. תמיד לא הבנתי – למה כל מילה שלו נכנסת לי ללב כל כך, לא הבנתי מאיפה הגיע החוט של חסד שמשוך עליו, לא הבנתי – איך כל פעם שהוא בא, בא איתו טוב. הוא תמיד מצליח, כל מה שהוא נוגע בו – פורח.

הוא היה חידה בשבילי. והיום קיבלתי תשובה: הוא איש כל כך גדול – שמרגיש כל כך קטן. יש בו כל מה שצריך כדי לשמח את ה' יתברך. מאות אנשים תחתיו והוא מנקה שולחן של אברכים עם סמרטוט וספריי חלונות? יהא חלקי מחלקו.

אמר רבי אבהו, אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שמשים עצמו כמי שאינו, שנאמר ומתחת זרועות עולם, מי שמרגיש שהוא מתחת לכולם, הוא נהפך לזרועות עולם. להיות פשוט – זה נראה פשוט, אבל זה הכי לא פשוט. ותדעו טוב, ששם נמצא כל השפע. השפע של העסק שלך. של הפרנסה שלך, של השלום בית שלך. עם הפשטות שלך אתה תוכל לקבל הכל. גם להוריד גשם מהשמיים.

תזכור אהוב שלי, אם תזכה לענווה תגיע לך ישועה. אתה תשמע בשורות טובות. הקב"ה ישכון אצלך בלב. תחשוב לבד מי שהקב"ה שוכן אצלו בלב, מה קורה לו בעבודה? מה קורה לו בפרנסה? לא צריך לומר אפילו עוד מילה. שבת שלום עם ישראל! אפרים שרבני ('מחנה אפרים')

זכות דברי התורה בעלון יעמדו:

ה' ישמור את כל עם ישראל, וכל חייל ישראל וכוחות הבטחון.

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, נועה בת יעל, קרן בת רחל, אלינה בת אירנה, מאי בת מאירה, מילנה בת סבינה, ספיר שמחה בת חנה, שירה דניאל בת ציונה. לזרע בר קיימא: מורן בת רותי, לירז בת מרים. עדן שירה בת גילה. לפרנסה בשפע: שגיא בן מרים, מורן בת רותי, לירון בן פנינה. לרפואה שלמה: מרים בת ציפורה, שמואל בן דבורה, לרפואת כל הפצועים. לעילוי נשמות: ציפורה בת מורדור ז"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורדור ז"ל, מיכאל בן מורדור ז"ל, רחמים בן מורדור ז"ל, יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, יוסף מיכאלשילי בן רפאל ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת תמרה ז"ל, לעילוי נשמות חיילנו והנרצחים ב7 לאוקטובר.

קוראים וקוראות נכבדים, נפתח אצלו בשכונה כולל אברכים, על מנת לסייע להחזיק אותם מי שרוצה לקנות ברכה בעלון, ולהחזיק תורה על הדרך, כל שם לברכה 250 ₪ למשך שנה. ניתן להעביר בביט למספר 054-6868199. מי שרוצה לתרום לכולל גם בלי קשר לברכה, מצורף לינק:

<https://paypage.takbull.co.il/212sH>